

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 36/2014
28.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Нате Месаровић, Горана Чавлине и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.К., због кривичног дела примање мита из члана 254. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 66/13 од 31.12.2013. године, поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-4757/12 од 07.11.2012. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз бр. 66/13 од 31.12.2013. године, поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-4757/12 од 07.11.2012. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Крагујевцу К-7/06 од 24.12.2008. године, оглашени су кривим, и то: окривљени Г.К., за кривично дело примање мита из члана 254. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) и окривљена С.К., за кривично дело примање мита у помагању из члана 254. став 1. КЗ РС у вези са чланом 24. Основног кривичног закона (ОКЗ) и осуђени, и то: окривљени Г.К. на казну затвора у трајању од 2-две године, а окривљена С.К. на казну затвора у трајању од 6-шест месеци.

Одлучујући о жалби браниоца окривљених, Апелациони суд у Крагујевцу, решењем Кж1-99/10 од 12.03.2010. године, уважењем жалбе и по службеној дужности, укинуо је пресуду Окружног суда у Крагујевцу К-7/06 од 24.12.2008. године и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 2К-197/10 од 22.09.2011. године, донесеном у поновљеном првостепеном поступку, окривљени Г.К. и С.К, на основу

члана 355. тачка 2. ЗКП, ослобођени су од оптужбе, окривљени Г.К. за кривично дело примање мита из члана 254. став 1. КЗ РС, а окривљена С.К. за кривично дело примање мита у помагању из члана 254. став 1. КЗ РС у вези са чланом 24 ОКЗ.

Одлучујући о жалби Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, Апелациони суд у Крагујевцу, пресудом Кж1-4970/11 од 24.01.2012. године, делимичним уважавањем жалбе и по службеној дужности преиначио је пресуду Вишег суда у Крагујевцу 2К 197/10 од 22.09.2011. године у односу на окривљеног Г.К. тако што је окривљеног огласио кривим за кривично дело злоупотреба службеног положаја у покушају из члана 242. став 1. КЗ РС у вези са чланом 19. став 1. ОКЗ и за то дело му изрекао условну осуду којом му је утврдио казну затвора у трајању од 6 месеци, с тим да се ова казна неће извршити ако окривљени у року од 2 године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је у односу на окривљену С.К. наведену првостепену пресуду потврдио.

Одлучујући у трећем степену Апелациони суд у Крагујевцу, решењем Кж3-11/12 од 24.09.2012. године, уважавањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, а поводом жалби Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног Г.К. и по службеној дужности укинуо је другостепену пресуду тог суда Кж1-4970/11 од 24.01.2012. године, у осуђујућем делу и предмет у том делу вратио другостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-4757/12 од 07.11.2012. године донесеном у поновљеном другостепеном поступку након одржане седнице већа, одбијена је као неоснована жалба Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К-197/10 од 22.09.2011. године, у односу на окривљеног Г.К., потврђена.

Републички јавни тужилац поднео је захтев за заштиту законитости Ктз бр. 66/13 од 31.12.2013. године, против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-4757/12 од 07.11.2012. године, због повреде закона-члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП у вези са чланом 368. став 2. ЗКП („Службени лист СРЈ“ бр. 70/2001 и „Службени гласник РС“ бр. 58/2004 и др.) у вези са чланом 377. став 5. истог закона, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и утврди да је наведеном пресудом Апелационог суда у Крагујевцу повређен закон.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоцу окривљеног Г.К., адвокату Ж.Л., сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног Г.К., сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажном пресудом против које је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца је неоснован.

Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијана пресуда Апелационог суда у Крагујевцу донета по одржаној седници већа, противно одредби члана 377. став 5. ЗКП важећег у време доношења пресуде, којом је прописано да се изузетно од става 1. истог члана претрес пред другостепеним судом мора одржати ако је у истом кривичном предмету пресуда једном била укинута, што је овде случај (укинута је и првостепена, као и раније донета другостепена пресуда) и да је тиме Апелациони суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. истог Законика, што је могло бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде, имајући у виду и да су у овој кривичној ствари доношене осуђујуће и ослобађајуће пресуде, мењано чињенично стање уз промене правне квалификације кривичног дела.

Међутим, наводи и ставови изложени у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Тачно је да је одредбом члана 377. став 5. Законика о кривичном поступку („Службени лист СРЈ“ 70/01 и 68/02 и „Службени гласник РС“ 58/04, 85/05, 115/05, 49/07, 122/08, 72/09 и 76/10) (у даљем тексту: раније важећи ЗКП), који је био на снази у време доношења побијане другостепене пресуде и по којем се оцењује законитост исте (члан 604. став 1. ЗКП), предвиђен изузетак којим је овлашћење другостепеног суда из става 1. истог члана у погледу оцене да ли је и када потребно одржати претрес пред тим судом, ограничено утолико што је успостављена обавеза одржавања претреса пред другостепеним судом ако је у истом кривичном предмету пресуда једном била укинута.

Међутим, наведени изузетак, супротно становишту изнетом у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, не значи обавезу одржавања претреса пред другостепеним судом увек и у сваком случају одлучивања тог суда о жалби у предмету у којем је једном била укинута првостепена пресуда, већ само у ситуацији кад другостепени суд, у седници већа (члан 376. раније важећег ЗКП), нађе да ожалбена пресуда донесена у поновљеном првостепеном поступку садржи недостатке због којих би морала бити укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

То сасвим јасно произилази из одредаба раније важећег ЗКП, које се односе на овлашћења другостепеног суда у погледу одлука које може донети приликом решавања о жалби (члан 385. став 1. и 2. раније важећег ЗКП), а које се морају довести у везу са одредбом члана 377. став 5. тог Законика.

Наиме, одредбом члана 385. став 2. раније важећег ЗКП прописано је да изузетно од одредаба става 1. истог члана, у случају да је у истом предмету већ једанпут укинута првостепена пресуда, другостепени суд ће у седници већа или након одржаног претреса донети одлуку, при чему не може укинути побијану пресуду и упутити предмет првостепеном суду на поновно суђење. Дакле, осим одлуке о укидању првостепене пресуде и враћању предмета првостепеном суду на поновно суђење, све друге одлуке које је другостепени суд одредбом става 1. истог члана овлашћен да донесе (о одбацивању жалбе као неблагоприятне или

недозвољене, о одбијању жалбе као неосноване и потврђивању првостепене пресуде и о преиначењу првостепене пресуде), другостепени суд, и у предмету у којем је једном већ укинута првостепена пресуда, може да донесе било у седници већа, било након одржаног претреса.

Следствено реченом, Врховни касациони суд налази да је Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени суд, у конкретном случају поступио у складу са овлашћењима која има по закону кад је у седници већа донео пресуду којом је, применом члана 388. ЗКП, одбио као неосновану жалбу Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и потврдио првостепену пресуду Вишег суда у Крагујевцу 2 К-197/10 од 22.09.2011. године, па није учинио повреду закона-битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. у вези са чланом 377. став 5. раније важећег ЗКП, на коју се, у вези са чланом 485. став 1. тачка 1. сада важећег ЗКП, указује у захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца. У сваком случају, након што суд у трећем степену укине другостепену пресуду (што је овде случај) веће другостепеног суда овлашћено је да одлучи о изјављеним жалбама, како у седници већа, тако и заказивањем претреса пред другостепеним судом (начелни став XVIII заједничке седнице од 25. и 26. VI 1991. године).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 490. и члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.